

Udenrigsministeriet

Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240

28. juni 2019

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i den indeværende uge samt i de kommende to uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
Forenede sager C-477/18 og C-478/18	Exportslachterij J. Gosschalk m.fl. Den Europæiske Unions Domstol forelægges følgende spørgsmål vedrørende fortolkning af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 882/2004 af 29. april 2004 om offentlig kontrol med henblik på verifikation af, at foderstof- og fødevarerlovgivningen samt dyresundheds- og dyrevelfærdsbestemmelserne overholdes (EUT L 165 af 30. 4.2004, s. 1) med henblik på præjudiciel afgørelse: Må der i forbindelse med de gebyrer, der opkræves i henhold til artikel 27, stk. 2 og 4, sammenholdt med bilag VI i forordning nr. 882/2004/EF, medregnes forholdsmæssige andele af omkostninger til lønninger til det personale, som udfører den administrative afvikling og gebyropkrævningen i forbindelse med den gennemførte offentlige kontrol?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Fødevarestyrelsen Miljø- og Fødevareministeriet (Repræsenteret ved Kammeradvokaten)	Mundtlig forhandling	04.07.19
C-89/18	A (Forelagt af Østre Landsret) I et tilfælde, hvor der er indført "nye restriktioner" for familiesammenføring mellem ægtefæller, der som udgangspunkt strider mod stand still-bestemmelsen i artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 (den til aftalen af 12. september 1963 mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet om en associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet knyttede afgørelse nr. 1180 af 19. september 1980 fra Associeringsrådet om udvikling af associeringen), og disse restriktioner begrundes med det af Domstolen i dommen af 12. april 2016 i sag C-561114, Gene, jf. også dommen af 10. juli 2014 i sag C-138/13, Dogan, anerkendte hensyn til "vellykket integration", kan da en regel som den danske udlændingelovs § 9, stk. 7 – der blandt andet betyder, at det	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet (Repræsenteret ved Kammeradvokaten)	Dom	10.07.19

	<p>overordnet er en betingelse for familiesammenføring mellem en person, som er tredjelandsstatsborger og har opholdstilladelse i Danmark, og dennes ægtefælle, at parrets tilknytning til Danmark er større end til Tyrkiet – anses for ”begrundet i et tvingende alment hensyn, som er egnet til at sikre virkeliggørelsen af det forfulgte lovlige formål og ikke går videre end, hvad der er nødvendigt for at nå formålet”?</p> <p>2) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, således at et tilknytningskrav som udgangspunkt anses for egnet til at sikre integrationsformålet. Kan der da, uden at dette strider mod restriktionstesten og proportionalitetskravet:</p> <p>i) anvendes en praksis, hvorefter der, når ægtefællen med opholdstilladelse i medlemsstaten (referencepersonen) først er kommet dertil som 12-13-årig eller senere, ved vurderingen af referencepersonens tilknytning til medlemsstaten lægges betydelig vægt på følgende: om den pågældende enten har haft et længerevarende lovligt ophold i medlemsstaten på ca. 12 år, eller har haft ophold og et fast arbejde i medlemsstaten, som indebærer en væsentlig grad af kontakt og kommunikation med kolleger og eventuelle kunder på medlemsstatens sprog, og som uden væsentlige afbrydelser har været i mindst 4-5 år, eller har haft ophold og et fast arbejde, som ikke indebærer en væsentlig grad af kontakt og kommunikation med kolleger og kunder på medlemsstatens sprog, uden væsentlige afbrydelser i medlemsstaten i mindst 7-8 år,</p> <p>ii) anvendes en praksis, hvorefter det taler imod opfyldelse af tilknytningskravet, at referencepersonen har bevaret en væsentlig tilknytning til sit hjemland ved at tage på hyppige eller langvarige besøg i hjemlandet, mens korterevarende ferieophold eller skoleophold ikke taler imod en tilladelse,</p> <p>iii) anvendes en praksis, hvorefter det med meget betydelig styrke taler imod opfyldelse af tilknytningskravet, at der foreligger en såkaldt ”gift, skilt og gift igen”-situation.</p>			
C-410/18	<p>Aubriet</p> <p>Er den betingelse, som pålægges studerende, der ikke er bosiddende i Storhertugdømmet Luxembourg, ved artikel 3, nr. 5, litra b), i den ændrede lov af 24. juli 2014 om økonomisk støtte fra staten til videregående uddannelse, nemlig at ansøgeren er barn af en arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, som har haft lønnet beskæftigelse eller har udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i Luxembourg i en periode på mindst fem år i løbet af en referenceperiode på syv år på det tidspunkt, hvor den studerende ansøger om økonomisk støtte, idet der ikke tages hensyn til andre tilknytningskriterier, nødvendig for at nå det af den luxembourgske lovgiver anførte mål, nemlig at søge at øge andelen af personer, der har afsluttet en videregående uddannelse?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Uddannelses- og Forskningsministeriet</p>	Dom	10.07.19
C-716/17	<p>A (forelagt af Østre Landsret)</p> <p>Sagen vedrører: Idet det forudsættes, at de danske regler om værneting i sager om gældssanering er en hindring for arbejdskraftens frie bevægelighed, som i princippet er forbudt i henhold til artikel 45 TEUF, jf. Domstolens dom af 8. november 2012 i sag C-461/11, Radziejewski,</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet</p> <p>Til orientering: Beskæftigelses- ministeriet Erhvervsstyrelsen</p>	Dom	11.07.19

	<p>anmoder Østre Landsret EU-Domstolen om at bevare følgende spørgsmål:</p> <p>1) Er artikel 45 TEUF, således som bestemmelsen efter EU-Domstolens dom af 8. november 2012 i sag C-461/11 er fortolket, til hinder for en værnetingsregel som den danske, der har til formål at sikre, at den ret, som behandler gældssaneringen, har kendskab til og kan inddrage de konkrete socioøkonomiske forhold, hvorunder skyldneren og dennes familie lever og må antages fremadrettet at leve, ved sin vurdering, samt at vurderingen kan ske efter på forhånd fastlagte kriterier, der fastlægger, hvad der kan anses for en acceptabel beskeden levestandard under gældssaneringen?</p> <p>Hvis spørgsmål 1 besvares således, at begrænsningen ikke kan anses for retfærdiggjort, anmodes EU-Domstolen om at oplyse:</p> <p>2) om artikel 45 TEUF skal fortolkes således, at den også i en situation som den foreliggende har direkte virkning mellem private, således at private kreditorer skal tåle nedsættelse eller bortfald af den gæld, en skyldner, der er flyttet til udlandet, har til dem.</p>			
--	---	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Processkridt	Dato
T-602/17	<p>Spanien mod Kommissionen</p> <p>Påstande: Kommissionens gennemførelsesafgørelse C (2017) 4136 final af 26. juni 2017 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL), for så vidt angår frugter og grøntsager samt driftsfonde, annulleres, for så vidt som den vedrører Kongeriget Spanien.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	03.07.19
C-387/18	<p>Delfarma</p> <p>Er EU-retten, navnlig artikel 34 og 36 TEUF, til hinder for en national bestemmelse, hvorefter tilladelse til at markedsføre et parallelimporteret lægemiddel i en medlemsstat kan nægtes allerede af den grund, at det parallelimporterede lægemiddel i oprindelsesmedlemsstaten er godkendt som generikum til referenceproduktet, dvs. på grundlag af et resumé af dokumentationen, mens lægemidlet i bestemmelsesmedlemsstaten er godkendt som referencelægemiddel, dvs. på grundlag af fuldstændig dokumentation, og dette afslag gives uden at der foretages en undersøgelse af de to lægemidlers grundlæggende terapeutiske identitet, og uden at den nationale myndighed – selv om en sådan mulighed foreligger – har anmodet den relevante myndighed i oprindelsesmedlemsstaten om forelæggelse af dokumentationen?</p>	Lægemedelstyrelsen	Dom	03.07.19
C-323/18	<p>Tesco-Global Áruházak</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er den omstændighed, at en afgiftspligtig person, som udøver detailhandel fra forretninger, hvis aktionærer er udlændinge, og driver flere forretninger som et enkelt forretningsdrivende selskab, underkastes en særavgift,</p>	Erhvervsstyrelsen	GA	04.07.19

	<p>hvis satser er stærkt progressive, og nævnte afgiftspligtige person faktisk hører under det højeste afgiftstrin, mens det i praksis viser sig, at afgiftspligtige personer med nationale aktionærer, der driver franchisevirksomhed under samme mærke – idet hver forretning typisk er et særskilt forretningsdrivende selskab – er fritaget for denne afgift eller hører under et af de lave afgiftstrin, hvorfor den afgift, som betales af selskaber med udenlandske aktionærer, og den samlede andel af afgiftsmæssige indtægter vedrørende disse reelt er væsentligt højere end fra afgiftspligtige personer med nationale aktionærer, forenelig med EUF-traktatens bestemmelser om princippet om forbud mod forskelsbehandling (artikel 18 TEUF og 26 TEUF), princippet om etableringsfriheden (artikel 49 TEUF), ligebehandlingsprincippet (artikel 54 TEUF), princippet om lighed hvad angår indehavelse af kapitalandele i selskaber som omhandlet i artikel 54 TEUF (artikel 55 TEUF), princippet om den frie udveksling af tjenesteydelser (artikel 56 TEUF), princippet om kapitalens frie bevægelighed (artikel 63 TEUF og 65 TEUF) og princippet om lighed hvad angår afgiftspåleggelse i forhold til virksomheder (artikel 110 TEUF)?</p> <p>2. Er den omstændighed, at en afgiftspligtig person, som udøver detailhandel fra forretninger og driver flere forretninger som et enkelt forretningsdrivende selskab, underkastes en særavgift, hvis satser er stærkt progressive, og nævnte afgiftspligtige person faktisk hører under det højeste afgiftstrin, mens det i praksis viser sig, at afgiftspligtige personer med nationale aktionærer, der konkurrerer direkte med den førstnævnte afgiftspligtige person og driver franchisevirksomhed under samme mærke – idet hver forretning typisk er et særskilt forretningsdrivende selskab – er fritaget for denne afgift eller hører under et af de lave afgiftstrin, hvorfor den afgift, som betales af selskaber med udenlandske aktionærer, og den samlede andel af afgiftsmæssige indtægter vedrørende disse reelt er væsentligt højere end fra afgiftspligtige personer med nationale aktionærer, forenelig med EUF-traktatens bestemmelser om forbud mod statsstøtte (artikel 107, stk. 1, TEUF)?</p> <p>3. Skal artikel 107 TEUF og artikel 108, stk. 3, TEUF fortolkes således, at deres virkninger omfatter en afgiftsforanstaltning, hvoraf en afgiftsfritagelse – der udgør statsstøtte – som finansieres ved indtægterne af denne afgiftsforanstaltning, er en integrerende del, for så vidt som lovgiver, inden særavgiften på detailhandel blev indført, (på grundlag af markedsaktørernes omsætning) fastlagde størrelsen af de forventede budgetindtægter ved at anvende progressive satser på grundlag af omsætningen og ikke ved at indføre en generel afgiftssats og således nåede til et resultat, hvor lovgiver bevidst lod en del af markedsaktørerne være begunstiget af en fritagelse?</p> <p>4. Er princippet om procesækvivalens, effektivitetsprincippet og princippet om EU-rettens forrang til hinder for en medlemsstats praksis, hvorefter det under en afgiftskontrolprocedure, som er indledt af egen drift, eller under den efterfølgende retslige procedure – uagtet effektivitetsprincippet og princippet om pligten til at se bort fra en med EU-retten uforenelig national bestemmelse – er umuligt at indgive en anmodning om tilbagebetaling af en afgift, der er angivet i henhold til en national afgiftslovgivning, som er i strid med EU-retten, fordi afgiftsmyndigheden eller retsinstansen kun undersøger spørgsmålet om en tilsidesættelse af EU-retten</p>			
--	---	--	--	--

	som led i en særprocedure, der iværksættes efter begæring og alene inden proceduren af egen drift, skønt intet er til hinder for indgivelsen af en tilbagebetalingsanmodning som led i en administrativ eller retslig procedure hvad angår en afgift, hvis angivelse er i strid med national ret?			
T-598/17	<p>Italien mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Europa-Kommissionens gennemførelsesafgørelse 2017/1144 af 26. juni 2017, meddelt samme dag om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Garantifond for Landbruget og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) annulleres. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	04.07.19
C-624/17	<p>Tronex</p> <p>Sagen vedrører: (1) Det første spørgsmål 1.1) Skal en detailhandler, som leverer en genstand, som en forbruger har returneret til ham, eller en genstand, som er blevet overflødig i hans sortiment, tilbage til sin leverandør (det være sig importøren, engroshandleren, distributøren, producenten eller den anden, som han har modtaget genstanden fra) anses for at være en indehaver, der skiller sig af med genstanden som omhandlet i rammedirektivets artikel 3, nr. 1)? 1.2) Har det nogen betydning for besvarelsen af spørgsmål 1.1), om der herved er tale om en genstand, som har en mangel eller en defekt, der er nem at afhjælpe? 1.3) Har det nogen betydning for besvarelsen af spørgsmål 1.1), om der herved er tale om en genstand, der har en mangel eller en defekt af et sådant omfang eller betydning, at genstanden som følge heraf ikke længere er egnet til eller kan bruges til sit oprindelige formål? (2) Det andet spørgsmål 2.1) Skal en detailhandler eller en leverandør, som videresælger en genstand, som en forbruger har returneret til ham, eller en genstand, som er blevet overflødig i hans sortiment, til en opkøber (af restpartier), anses for at være en indehaver, der skiller sig af med genstanden som omhandlet i rammedirektivets artikel 3, nr. 1)? 2.2) Har størrelsen af den købspris, som opkøberen skal betale til detailhandleren eller leverandøren, betydning for besvarelsen af spørgsmål 2.1)? 2.3) Har det nogen betydning for besvarelsen af spørgsmål 2.1), om der er tale om en genstand, som har en mangel eller en defekt, der er nem at afhjælpe? 2.4) Har det nogen betydning for besvarelsen af spørgsmål 2.1), om der er tale om en genstand, der har en mangel eller en defekt af et sådant omfang eller betydning, at genstanden som følge heraf ikke længere er egnet til eller kan bruges til sit oprindelige anvendelsesformål? (3) Det tredje spørgsmål 3.1) Skal en opkøber, der til en (udenlandsk) tredjemand videresælger hos detailhandlere eller leverandører opkøbte varer, der er returneret af forbrugere og/eller blevet overflødige, anses for at være en indehaver, der skiller sig af med genstanden som omhandlet i rammedirektivets artikel 3, nr. 1)? 3.2) Har størrelsen af den købspris, som tredjemanden skal betale til opkøberen, betydning for besvarelsen af spørgsmål 3.1)? 3.3) Har det betydning for besvarelsen af spørgsmål 3.1), om varepartiet også indeholder varer, som har en mangel eller en defekt, der er nem at afhjælpe?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	04.07.19

	<p>3.4) Har det betydning for besvarelsen af spørgsmål 3.1), om varepartiet også indeholder varer, der har en mangel eller en defekt af et sådant omfang eller betydning, at den omhandlede genstand som følge heraf ikke længere er egnet til eller kan bruges til sit oprindelige anvendelsesformål?</p> <p>3.5) Har det betydning for besvarelsen af spørgsmål 3.3), eller spørgsmål 3.4), hvilken procentsats de defekte varer udgør af hele det parti, der er videresolgt til tredjemanden? I bekræftende fald, hvilken procentsats er da afgørende?</p>			
C-624/17	<p>Tronex</p> <p>Sagen vedrører: (1) Det første spørgsmål 1.1) Skal en detailhandler, som leverer en genstand, som en forbruger har returneret til ham, eller en genstand, som er blevet overflødig i hans sortiment, tilbage til sin leverandør (det være sig importøren, engroshandleren, distributøren, producenten eller en anden, som han har modtaget genstanden fra) anses for at være en indehaver, der skiller sig af med genstanden som omhandlet i rammedirektivets artikel 3, nr. 1)? 1.2) Har det nogen betydning for besvarelsen af spørgsmål 1.1), om der herved er tale om en genstand, som har en mangel eller en defekt, der er nem at afhjælpe? 1.3) Har det nogen betydning for besvarelsen af spørgsmål 1.1), om der herved er tale om en genstand, der har en mangel eller en defekt af et sådant omfang eller betydning, at genstanden som følge heraf ikke længere er egnet til eller kan bruges til sit oprindelige formål? (2) Det andet spørgsmål 2.1) Skal en detailhandler eller en leverandør, som videresælger en genstand, som en forbruger har returneret til ham, eller en genstand, som er blevet overflødig i hans sortiment, til en opkøber (af restpartier), anses for at være en indehaver, der skiller sig af med genstanden som omhandlet i rammedirektivets artikel 3, nr. 1)? 2.2) Har størrelsen af den købspris, som opkøberen skal betale til detailhandleren eller leverandøren, betydning for besvarelsen af spørgsmål 2.1)? 2.3) Har det nogen betydning for besvarelsen af spørgsmål 2.1), om der er tale om en genstand, som har en mangel eller en defekt, der er nem at afhjælpe? 2.4) Har det nogen betydning for besvarelsen af spørgsmål 2.1), om der er tale om en genstand, der har en mangel eller en defekt af et sådant omfang eller betydning, at genstanden som følge heraf ikke længere er egnet til eller kan bruges til sit oprindelige anvendelsesformål? (3) Det tredje spørgsmål 3.1) Skal en opkøber, der til en (udenlandsk) tredjemand videresælger hos detailhandlere eller leverandører opkøbte varer, der er returneret af forbrugere og/eller blevet overflødig, anses for at være en indehaver, der skiller sig af med genstanden som omhandlet i rammedirektivets artikel 3, nr. 1)?</p> <p>3.2) Har størrelsen af den købspris, som tredjemanden skal betale til opkøberen, betydning for besvarelsen af spørgsmål 3.1)?</p> <p>3.3) Har det betydning for besvarelsen af spørgsmål 3.1), om varepartiet også indeholder varer, som har en mangel eller en defekt, der er nem at afhjælpe?</p> <p>3.4) Har det betydning for besvarelsen af spørgsmål 3.1), om varepartiet også indeholder varer, der har en mangel eller en defekt af et sådant omfang eller betydning, at den omhandlede genstand som følge heraf ikke længere er egnet til eller kan bruges til sit oprindelige anvendelsesformål?</p> <p>3.5) Har det betydning for besvarelsen af spørgsmål 3.3), eller</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	04.07.19

	spørgsmål 3.4), hvilken procentsats de defekte varer udgør af hele det parti, der er videresolgt til tredjemanden? I bekræftende fald, hvilken procentsats er da afgørende?			
C-414/18	<p>Iccrea Banca</p> <p>Sagen vedrører fortolkning af artikel 5 i den delegerede forordning (EU) 2015/63. Navnlige spørgsmålet om, hvorvidt artikel 5, litra a) og f), hvorefter koncerninterne passiver og passiver hidrørende fra støttelån ikke indgår i beregningen af det årlige bidrag til afviklingsfonden, finder anvendelse analogt på »de facto koncerner« eller under omstændigheder, hvor et institut og andre banker er indbyrdes forbundet.</p> <p>EU-Domstolen er blevet forelagt følgende præjudicielle spørgsmål: Er artikel 5, stk. 1, navnlig litra a) og f), i forordning 2015/63 – fortolket i lyset af de principper, som der er henvist til i denne retsakt, i direktiv 2014/59, i forordning nr. 2014/806 og i artikel 120 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, i lyset af de grundlæggende regler om ligebehandling, forbud mod forskelsbehandling og proportionalitet, der er fastlagt i artikel 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og forbuddet mod dobbeltbeskatning – i forbindelse med beregningen af de bidrag, der er nævnt i artikel 103, stk. 2, i direktiv 2014/59, til hinder for, at den ordning, der er fastsat for koncerninterne passiver, også finder anvendelse på »de facto koncerner«, eller under alle omstændigheder, hvor et institut og andre banker er forbundet inden for samme system? Subsidiært ønskes oplyst, om den fordelagtige behandling af passiver hidrørende fra støttelån, som omhandlet i artikel 5, i lyset af de ovenfor nævnte principper kan anvendes analogt også på de passiver, som en bank i den såkaldte »gruppe 2« har over for andre banker i systemet (for andelskredit), eller om dette sidstnævnte kendetegn ved et institut, der reelt agerer som centralbank inden for en indbyrdes forbundet og integreret gruppe af mindre banker, herunder også i forholdet til ECB og finansmarkedet, i henhold til gældende lovgivning medfører, at der skal foretages en form for justering af de finansielle oplysninger, som den nationale afviklingsmyndighed skal indsende til de kompetente fællesskabsinstitutioner, og af de fastlagte bidrag, som instituttet skal indbetale til afviklingsfonden på baggrund af instituttets reelle gæld og risikoprofil?</p>	Finanstilsynet	GA	09.07.19
C-649/17	<p>Amazon EU</p> <p>EU-Domstolen forelægges følgende præjudicielle spørgsmål om fortolkning af artikel 6, stk. 1, litra c), i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder (EUT 2011, L 304, s. 64): 1. Kan medlemsstaterne fastsætte en bestemmelse, der – sådan som bestemmelsen i artikel 246a § 1, stk. 1, første punktum, nr. 2, i Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuch (lov om ikrafttrædelse af den tyske borgerlige lovbog, herefter »EGBGB«) – pålægger den erhvervsdrivende i forbindelse med indgåelse af aftaler om fjernsalg, og inden forbrugereren indvilliger i at indgå aftalen, altid (og ikke blot eventuelt (»gegebenenfalls«)) at stille sit telefonnummer til rådighed? 2. Betyder udtrykket »gegebenenfalls« [»eventuelle«] (der anvendes i den tyske version) i artikel 6, stk. 1, litra c), i direktiv 2011/83/EU, at en erhvervsdrivende kun er forpligtet til at</p>	Forbrugerombudsmanden	Dom	10.07.19

	<p>give oplysning om kommunikationsmidler, der faktisk allerede findes i virksomheden, og at den erhvervsdrivende altså ikke har pligt til at oprette en ny telefon- eller telefaxforbindelse eller e-mailkonto, såfremt han beslutter også at indgå aftaler om fjernsalg inden for rammerne af sin virksomhed? 3. Såfremt andet spørgsmål skal besvares bekræftende: Betyder udtrykket »gegebenenfalls« [eventuelle] (der anvendes i den tyske version) i artikel 6, stk. 1, litra c), i direktiv 2011/83/EU, at de kommunikationsmidler, der allerede findes i en virksomhed, kun er de kommunikationsmidler, som den erhvervsdrivende i hvert fald også faktisk anvender til [org. s. 3] kontakt med forbrugerne i forbindelse med indgåelse af aftaler om fjernsalg, eller omfatter de kommunikationsmidler, der allerede findes i virksomheden, også sådanne kommunikationsmidler, som den erhvervsdrivende hidtil udelukkende har anvendt til andre formål, såsom kommunikation med andre erhvervsdrivende eller myndigheder? 4. Er opregningen af kommunikationsmidler i artikel 6, stk. 1, litra c), i direktiv 2011/83/EU, nemlig telefon, telefax og e-mail, udtømmende, eller kan den erhvervsdrivende også benytte andre kommunikationsmidler, der ikke nævnes i bestemmelsen – såsom internet-chat eller et system med opringning til forbrugeren – såfremt der herved sikres en hurtig kontaktetablering og effektiv kommunikation? 5. Er det afgørende ved anvendelsen af kravet om gennemsigtighed i artikel 6, stk. 1, i direktiv 2011/83/EU, hvorefter den erhvervsdrivende skal give forbrugeren oplysning om de i artikel 6, stk. 1, litra c), i direktiv 2011/83/EU nævnte kommunikationsmidler på en klar og forståelig måde, at oplysningen gives hurtigt og effektivt?</p>			
C-210/18	<p>WESTbahn Management</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal punkt 2, litra a), i bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/34/EU af 21. november 2012 om oprettelse af et fælles europæisk jernbaneanråde, EUT L 343 af 14. december 2012, s. 32, fortolkes således, at jernbaneinfrastrukturelementerne »personperroner« i henhold til andet led i bilag I til dette direktiv skal subsumeres under det i nævnte bestemmelse nævnte kriterium »passagerstationer og dertil hørende bygninger og andre faciliteter«? 2. Dersom første spørgsmål besvares benægtende, spørges: Skal punkt 1, litra c), i bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/34/EU af 21. november 2012 om oprettelse af et fælles europæisk jernbaneanråde, EUT L 343 af 14. december 2012, s. 32, fortolkes således, at det deri nævnte kriterium »brug af jernbaneinfrastrukturen« omfatter benyttelse af personperroner i henhold til andet led i bilag I til dette direktiv?</p>	Transport-, Bygning-, og Boligministeriet	Dom	10.07.19
C-249/18	<p>CEVA Freight Holland</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 78 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks fortolkes således, at en klarerer i forbindelse med en efterfølgende bogføring under henvisning til artikel 147, stk. 1, andet afsnit, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 kan vælge en anden og lavere transaktionspris for indførte varer for at få nedsat toldskylden? 2a. Er fastsættelsen af det tidspunkt, hvor underretningen til debitor har fundet sted, ved anvendelsen af artikel 221, stk. 3, i</p>	Toldstyrelsen	Dom	10.07.19

	forordning (EØF) nr. 2913/92 et EUretligt spørgsmål? 2b. Såfremt spørgsmål 2a besvares bekræftende, skal artikel 221, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 2913/92 da fortolkes således, at den heri omhandlede underretning skal være modtaget af debitor inden for fristen på tre år, regnet fra datoen for toldskyldens opståen, eller er det tilstrækkeligt, at underretningen er sendt til debitor inden for denne frist?			
Forenede sager C-103/18 og C-429/18	<p>Sánchez Ruiz (sag C-103/18)</p> <p>Sagen vedrører hvorvidt den spanske lovgivning og retspraksis vedrørende tidsbegrænset udnævnelse af vedtægtsmæssigt personale er forenelig med § 4 og 5 i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse</p> <p>EU-Domstolen er blevet forelagt følgende præjudicielle spørgsmål: Første spørgsmål: Kan en situation som den, der beskrives i det foreliggende tilfælde (hvor den offentlige arbejdsgiver ikke overholder de ved lov fastsatte tidsmæssige begrænsninger, og derved tillader flere på hinanden følgende tidsbegrænsede kontrakter, eller opretholder den midlertidige karakter ved at ændre ansættelsestypen fra hjælpepersonale til vikaransat eller afløser), anses for misbrug hidrørende fra flere på hinanden følgende ansættelser og dermed henføres under § 5 i rammeaftalen, der er vedhæftet som bilag til direktiv 1999/70/EF? Andet spørgsmål: Skal bestemmelserne i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, som fremgår af bilaget til direktiv 1999/70/EF, sammenholdt med effektivitetsprincippet, fortolkes således, at de er til hinder for nationale processuelle regler, hvorefter det er et ufravigeligt krav, at en arbejdstager i tidsbegrænset ansættelse aktivt anfægter eller klager over samtlige på hinanden følgende ansættelser og ophør for at kunne være omfattet af direktivet og for at kunne gøre de rettigheder gældende, som den pågældende tildeles i henhold til EU's retsorden? Tredje spørgsmål: Henset til, at behovet for at besætte ledige stillinger og dække sygefravær og ferieperioder (...) i den offentlige sektor i forbindelse med udførelsen af væsentlige tjenester grundlæggende er »permanent«, og at det dermed er nødvendigt at fastlægge begrebet »objektive omstændigheder« som begrundelse for den tidsbegrænsede ansættelse: [...]</p> <p>Fernández Álvarez e.a. (sag C-429/18)</p> <p>Første spørgsmål: Er det i overensstemmelse med rammeaftalen, der er optaget som bilag til direktiv 1999/70/EF, at den forelæggende ret anlægger en fortolkning og en opfattelse, hvorefter der i forbindelse med den tidsbegrænsede ansættelse af sagsøgerne foreligger et misbrug, for så vidt som den offentlige arbejdsgiver anvender forskellige former for ansættelse, som alle er midlertidige, til varigt og konstant at udføre almindelige opgaver, som de vedtægtsmæssige fastansatte medarbejdere normalt udfører, og dække permanente og strukturelle behov, som reelt ikke er midlertidige, men derimod varige og konstante? Er denne beskrevne tidsbegrænsede ansættelse dermed ikke begrundet som omhandlet i § 5, stk. 1, litra a), i rammeaftalen med objektive omstændigheder, for så vidt som denne anvendelse af tidsbegrænsede ansættelseskontrakter er direkte i strid med andet afsnit i indledningen til rammeaftalen og punkt 6 og 8 i de generelle betragtninger til denne aftale, fordi de betingelser,</p>	Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen	GA	11.07.19

	<p>der kunne begrunde disse tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, ikke er opfyldt? Andet spørgsmål: Er det i overensstemmelse med rammeaftalen, der er optaget som bilag til direktiv 1999/70/EF, at den forelæggende ret anlægger en fortolkning, hvorefter opslaget af en traditionel udvælgelsesprøve, der har de nævnte kendetegn, hverken er en foranstaltning med tilsvarende virkning eller kan betragtes som en sanktion, for så vidt som den ikke står i forhold til det misbrug, der er begået, og som medfører, at den tidsbegrænsede ansættelse bringes til ophør, hvorved formålene med direktivet tilsidesættes, og den ufordelagtige situation for vedtægtsmæssige midlertidige medarbejdere gøres varig, og ikke kan betragtes som en effektiv foranstaltning, for så vidt som den ikke medfører nogen ulempe for arbejdsgiveren eller har en afskrækkende virkning og dermed ikke er i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, i direktiv 1999/70, for så vidt som den ikke sikrer, at den spanske stat opnår de i direktivet foreskrevne resultater? Tredje spørgsmål: Er det i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, i direktiv 1999/70 og Den Europæiske Unions Domstols dom af 14. september 2016 i sag C-16/15, at den forelæggende ret anlægger og anvender en fortolkning, hvorefter et opslag af en åben udvælgelsesprøve ikke er en foranstaltning, der er egnet til at sanktionere et misbrug af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelsesforhold, idet der i spansk ret ikke findes en sanktionsmekanisme, der er effektiv og har afskrækkende virkning, og som bringer misbrug i forbindelse med ansættelse af vedtægtsmæssigt midlertidigt personale til ophør, idet lovgivningen ikke gør det muligt at besætte disse oprettede strukturelle stillinger med det personale, der vargenstand for misbruget, således at jobusikkerheden for disse arbejdstagere bibeholdes? Fjerde spørgsmål: Er det i overensstemmelse med rammeaftalen, at den forelæggende ret anlægger en fortolkning, hvorefter ændringen af statussen for den midlertidigt ansatte, der er genstand for misbruget, til »tidsubegrænset, men ikke fastansat« ikke er en effektiv sanktion, for så vidt som en arbejdstager med denne status kan få sin ansættelse bragt til ophør, enten fordi den pågældendes stilling besættes gennem en udvælgelsesprøve, eller fordi stillingen nedlægges, og derfor ikke er i overensstemmelse med rammeaftalen med henblik på at forebygge misbrug af tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, idet den ikke overholder artikel 2, stk. 1, i direktiv 1999/70, for så vidt som den ikke sikrer, at den spanske stat opnår de i direktivet foreskrevne resultater? Her bør det bemærkes, at denne sag omfatter følgende spørgsmål, som indgår i det præjudicielle spørgsmål, der blev forelagt den 30. januar 2018 i den forenkede procedure 193/2017 af JCA n.º 8 de Madrid (forvaltningsdomstol nr. 8 i Madrid): Femte spørgsmål: Når den nationale ret har fastslået, at der foreligger et misbrug af flere på hinanden følgende ansættelser af den vedtægtsmæssige midlertidige ansatte vikar hos SERMAS, idet denne ansættelse sigter mod at dække permanente og strukturelle behov for levering af ydelser fra de vedtægtsmæssige fastansatte medarbejdere, og der ikke findes nogen effektiv og afskrækkende foranstaltning i den nationale retsorden til at sanktionere et sådant misbrug og til at eliminere konsekvenserne af tilsidesættelsen af den EU-retlige bestemmelse, skal § 5 i rammeaftalen i bilaget til direktiv 1999/70/EF da fortolkes således, at den forpligter den</p>			
--	--	--	--	--

	<p>nationale ret til at træffe effektive og afskrækkende foranstaltninger, som sikrer rammeaftalens effektive virkning, og dermed til at sanktionere et sådant misbrug og eliminere konsekvenserne af tilsidesættelsen af den pågældende EU-retlige bestemmelse ved at undlade at anvende den nationale bestemmelse, som er til hinder herfor? Såfremt spørgsmålet besvares bekræftende, og som Den Europæiske Unions Domstol fastslog i præmis 41 i dom af 14. september 2016, forenede sager C- 184/15 og C-197/15: Vil det da være foreneligt med de mål, der forfølges med direktiv 1999/70/EF at ændre det tidsbegrænsede vedtægtsmæssige ansættelsesforhold som vikaransat/hjælpepersonale/afløser til et stabilt vedtægtsmæssigt ansættelsesforhold, eventuelt i form af en betegnelse som fastansat offentlig ansat eller tidsubegrænset offentlig ansat med den samme stabilitet i ansættelsen som de sammenlignelige vedtægtsmæssige fastansatte medarbejdere, som middel til at forhindre eller sanktionere misbrug af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelsesforhold og eliminere konsekvenserne af tilsidesættelsen af EU-retten, hvis dette sker på grundlag af den omstændighed, at den nationale lovgivning vedrørende den offentlige sektor forbyder enhver form for ændring af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter til en tidsubegrænset kontrakt i denne sektor, idet der ikke findes nogen anden effektiv foranstaltning, som kan hindre, og i givet fald sanktionere, et misbrug af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede kontrakter? [...]</p>			
Forenede sager C-180/18, C-286/18 og C-287/18	<p>Agrenergy m.fl. Skal artikel 3, stk. 3, litra a), i direktiv 2009/28/EF – også i lyset af det almindelige princip om beskyttelse af den berettigede forventning og direktivets samlede regulering af fremme af produktionen af energi fra vedvarende energikilder – fortolkes således, at en national ordning, hvorefter den italienske regering med efterfølgende gennemførelsesdekreter kan reducere eller endog ophæve de fastsatte incitamentstariffer, ikke er forenelig med EU-retten?</p>	Erhvervsministeriet Energistyrelsen	Dom	11.07.19
C-298/18	<p>Grafe et Pohle Sagen vedrører: 1. Skal en situation, hvori betjeningen af busruter overgår fra et busselskab til et andet i henhold til en udbudsprocedure i medfør af [Rådets] direktiv 92/50/EØF [af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved] indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler, anses for at udgøre en overførsel af en bedrift i den betydning, hvori udtrykket er anvendt i artikel 1, stk. 1, i [Rådets] direktiv 77/187/EØF [af 14. januar 1977 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder, bedrifter eller dele af bedrifter], selv om der ikke er overdraget driftsmidler i nævneværdigt omfang, navnlig ingen busser, mellem de to nævnte virksomheder? 2. Berettiger antagelsen af, at busserne i forbindelse med en midlertidig tildeling af tjenesteydelserne ud fra en fornuftig driftsøkonomisk beslutning på grund af deres alder og de stigende tekniske krav (udstødningsværdier, busser med lav indstigning) ikke længere har væsentlig betydning for bedriftens værdi, at Domstolen kan fravige sin dom af 25. januar 2001 (C-172/99) således, at også overtagelse af en</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	GA	11.07.19

	væsentlig del af personalet under disse betingelser kan føre til, at direktiv 77/187/EØF finder anvendelse?			
C-380/18	<p>E.P.</p> <p>Det første spørgsmål: Skal artikel 6, stk. 1, litra e), i forordning (EU) 2016/399 (EUT L 77, Schengengrænsekodeksen) fortolkes således, at det ved konstateringen af, at det lovlige ophold på højst 90 dage inden for en periode på 180 dage er ophørt, fordi udlændingen betragtes som en trussel mod den offentlige orden, skal begrundes, at den pågældende udlændings personlig adfærd udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse? Det andet spørgsmål: Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende, hvilke krav gælder i henhold til artikel 6, stk. 1, litra e), i forordning (EU) nr. 2016/399 (EUT 2016, L 77, Schengengrænsekodeksen) til begrundelsen for, at en udlænding betragtes som en trussel mod den offentlige orden? Skal artikel 6, stk. 1, litra e), i forordning (EU) 2016/399 (EUT 2016 L 77, Schengengrænsekodeksen) fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national praksis, hvorefter en udlænding betragtes som en trussel mod den offentlige orden alene af den grund, at den pågældende udlænding er mistænkt for at have begået en strafbar handling?</p>	Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	11.07.19
Forenede sager C-381/18 og C-382/18	<p>G.S. m.fl.</p> <p>Sag C-381/18 vedrører:</p> <p>1) Skal artikel 6, stk. 2, i direktiv 2003/86/EF (EUT L 251, familiesammenføringsdirektivet) fortolkes således, at for at inddrage en opholdstilladelse til et familiemedlem eller afslå at forlænge den, kræves det begrundet, at det pågældende familiemedlem udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse? 2) Såfremt spørgsmål 1 skal besvares benægtende, hvilke krav gælder ifølge artikel 6, stk. 2, i direktiv 2003/86/EF (EUT L 251, familiesammenføringsdirektivet) til begrundelsen for at inddrage en opholdstilladelse til et familiemedlem eller afslå at forlænge den af hensyn til den offentlige orden? Skal artikel 6, stk. 2, i direktiv 2003/86/EF (EUT L 251, familiesammenføringsdirektivet) fortolkes således, at det er til hinder for en national praksis, hvorefter en opholdstilladelse til et familiemedlem kan inddrages eller nægtes forlænget af hensyn til den offentlige orden, såfremt den straf eller foranstaltning, som det pågældende familiemedlem er idømt eller pålagt, er tilstrækkelig høj i forhold til varigheden af det lovlige ophold i Nederlandene (»den glidende skala«), hvorved der på grundlag af kriterierne i henhold til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 2. august 2001, Boultif mod Schweiz, ECLI:CE:ECHR:2001:0802JUD005427300, og af 18. oktober 2006, Ünner mod Nederlandene, ECLI:CE:ECHR:2006:1018JUD004641099, foretages en interesseafvejning mellem hensynet til det pågældende familiemedlems interesse i at udøve retten til familiesammenføring i Nederlandene på den ene side og hensynet til den nederlandske stats interesse i at beskytte den offentlige orden på den anden side?</p> <p>Sag C-382/18 vedrører:</p> <p>1. Har Domstolen, henset til artikel 3, stk. 3, i Rådets direktiv</p>	Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	11.07.19

	<p>2003/86/EF af 22. september 2003 om ret til familiesammenføring (EUT L 251, familiesammenføringsdirektivet) og Nolan-dommen (ECLI:EU:C:2012:638) kompetence til at besvare præjudicielle spørgsmål fra en nederlandsk ret vedrørende fortolkningen af bestemmelser i dette direktiv i en sag angående indrejse og ophold til et familiemedlem til referencepersonen, der er nederlandsk statsborger, såfremt dette direktiv i nederlandsk ret er blevet erklæret for direkte og ubetinget anvendelig på disse familiemedlemmer? 2. Skal artikel 6, stk. 1, i direktiv 2003/86/EF (EUT L 251, familiesammenføringsdirektivet) fortolkes således, at det, for at kunne afslå en ansøgning om tilladelse til indrejse og ophold til et familiemedlem af hensyn til den offentlige orden, kræves begrundet, at det pågældende familiemedlem udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse? 3. Såfremt det andet spørgsmål skal besvares benægtende, hvilke krav stilles der ifølge artikel 6, stk. 1, i direktiv 2003/86/EF (EUT L 251, familiesammenføringsdirektivet) til begrundelsen for at afslå en ansøgning om tilladelse til og ophold til familiemedlemmet af hensyn til den offentlige orden? Skal artikel 6, stk. 1, i direktiv 2003/86/EF (EUT L 251, familiesammenføringsdirektivet) fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national praksis, hvorefter en ansøgning om tilladelse til indrejse og ophold til et familiemedlem kan afslås af hensyn til den offentlige orden på grund af domfældelser under et tidligere ophold i den pågældende medlemsstat, hvorved der på grundlag af kriterierne i henhold til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 2. august 2001, Boultif mod Schweiz, ECLI:CE:ECHR:2001:0802JUD005427300, og af 18. oktober 2006, Ünner mod Nederlandene, ECLI:CE:ECHR:2006:1018JUD004641099, foretages en interesseafvejning mellem hensynet til det pågældende familiemedlems interesse i at udøve retten til familiesammenføring i Nederlandene på den ene side og hensynet til den nederlandske stats interesse i at beskytte den offentlige orden på den anden side?</p>			
C-395/18	<p>Tim</p> <p>I) Er artikel 57 og artikel 71, stk. 6, i direktiv 2014/24/EU til hinder for en national bestemmelse såsom artikel 80, stk. 5, i lovdekret nr. 50 af 2016, som foreskriver udelukkelse af en økonomisk aktør (tilbudsgiveren) såfremt det under udbudsproceduren fastslås, at der foreligger en udelukkelsesgrund vedrørende en af de tre underentreprenører, som er anført i udbudsdokumenterne, i stedet for at pålægge tilbudsgiveren at udskifte den udpegede underentreprenør? II) Subsidiært, såfremt Domstolen finder, at medlemsstaten har mulighed for at udelukke tilbudsgiveren, er det proportionalitetsprincip, der er fastsat i artikel 5 TEU, hvortil der henvises i 101. betragtning til direktiv 2014/24/EU, og som Domstolen har fastslået er et almindeligt EU-retligt princip, til hinder for en national bestemmelse såsom artikel 80, stk. 5, i lovdekret nr. 50 af 2016, hvorefter tilbudsgiveren under alle omstændigheder skal udelukkes såfremt det under udbudsproceduren konstateres, at der foreligger en udelukkelsesgrund vedrørende den udpegede underentreprenør, til trods for, at der findes andre underentreprenører, der ikke er</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Energistyrelsen	GA	11.07.19

	blevet udelukket, og som opfylder kravene til at udføre underentreprenørydelserne, eller til trods for, at tilbudsgiveren afstår fra at anvende underentreprenøren, idet tilbudsgiveren selv opfylder kravene til at udføre ydelserne?			
C-697/17	<p>Telecom Italia</p> <p>Skal artikel 28, stk. 2, første punktum, i direktiv 2014/24/EU fortolkes således, at den kræver en fuld juridisk og økonomisk identitet mellem de prækvalificerede aktører og de aktører, der vil afgive tilbud i forbindelse med et begrænset udbud, og navnlig skal denne bestemmelse fortolkes således, at den er til hinder for en aftale indgået mellem de holdingselskaber, som kontrollerer to prækvalificerede aktører, på et tidspunkt mellem prækvalifikationen og afgivelsen af tilbuddene i tilfælde, hvor: a) denne aftale bl.a. har til formål og til følge at etablere en fusion gennem inkorporering af en af de prækvalificerede virksomheder i en anden af disse (en operation, som endvidere er blevet godkendt af Europa-Kommissionen); b) virkningerne af fusionen viser sig efter det overtagende selskabs afgivelse af tilbuddet (således, at selskabets sammensætning på tidspunktet for afgivelsen af tilbuddet ikke var ændret i forhold til sammensætningen på tidspunktet for prækvalifikationen); c) det overtagne selskab (hvis sammensætning ikke var ændret ved udløbet af fristen for afgivelse af tilbuddene) under alle omstændigheder har fundet det hensigtsmæssigt at undlade at deltage i det begrænsede udbud sandsynligvis som et led i gennemførelsen af den plan, som er blevet fastlagt med aftalen mellem holdingselskaberne?</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	11.07.19
C-400/18	<p>Infohos</p> <p>Skal artikel 13, punkt A, stk. 1, litra f), i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977, nu artikel 132, stk. 1, litra f), i direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 fortolkes således, at denne bestemmelse tillader medlemsstaterne at knytte en eksklusivitetsbetingelse til den heri omhandlede fritagelse, hvorved en selvstændig forening, der ligeledes leverer tjenesteydelser til ikke-medlemmer, bliver fuldt momspligtig også af tjenesteydelser til medlemmer?</p>	Skattestyrelsen	GA	11.07.19
C-416/18 P	<p>Mykola Yanovych Azarov mod Rådet for Den Europæiske Union (appel)</p> <p>Påstande: — Rettens dom af 26. april 2018 i sag T-190/16 ophæves.</p> <p>— Domstolen træffer endelig afgørelse i sagen, såvel Rådets afgørelse (FUSP) 2016/318 af 4. marts 2016 om ændring af afgørelse 2014/119/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (1) som Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2016/311 af 4. marts 2016 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 208/2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (2) annulleres, for så vidt som disse retsakter vedrører appellanten, og Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne for Retten og for Domstolen.</p> <p>— Subsidiært til påstand nr. 2 hjemvises sagen til Retten i overensstemmelse med den retlige vurdering i Domstolens dom, og afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.</p>	Udenrigsministeriet	Dom	11.07.19

C-447/18	<p>Generálny riaditeľ Sociálneho poisťovníctva Bratislava e.a.</p> <p>Kan artikel 1, litra w), artikel 4 og artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, sammenholdt med retten til sociale sikringsydelse og sociale fordele, som er fastslået i artikel 34, stk. 1 og 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende fortolkes således, at de er til hinder for anvendelsen af en national retsforordning, hvorefter det slovakiske socialsikringsinstitut skal tage en ansøgers statsborgerskab i betragtning som en grundlæggende betingelse for retten for nationale repræsentanter på det idrætslige område til en ydelse, der supplerer alderspensionen, selv om et andet lovbestemt krav, nemlig at have repræsenteret statens retlige forgængere, herunder Den Socialistiske Republik Tjekkoslaviet, ligeledes indgår i den nationale retsforordning?</p>	Beskæftigelsesministeriet	GA	11.07.19
C-502/18	<p>České aerolinie</p> <p>Er et EF-luftfartsselskab i medfør af artikel 3, stk. 5, andet punktum, i [Europa-Parlamentets og Rådets] forordning (EF) nr. 261/2004 [af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91] forpligtet til at betale kompensation til passagerer i tilfælde, hvor EF-luftfartsselskabet som det kontraktligt forpligtede luftfartsselskab udfører den første del af en flyvning med en mellemlanding i en lufthavn i en ikke-medlemsstat, hvorfra et luftfartsselskab, som ikke er et EF-luftfartsselskab, udfører den anden del af flyvningen i kraft af en code sharingaftale, og hvor der er en forsinkelse på mere end tre timer ved ankomsten til den endelige ankomstlufthavn, som udelukkende er opstået under den anden del af flyvningen?</p>	Forbruger Europa	Dom	11.07.19
T-838/16	<p>BP mod FRA</p> <p>Påstande: — Sagsøgte tilpligtes at betale erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren har lidt som følge af fejlhåndtering og lækning af hans/hendes personoplysninger og adskillige andre uregelmæssigheder, der opstod i forbindelse med sagsøgtets sagsbehandling af hans/hendes begæringer om aktindsigt i henhold til forordning nr. 1049/2001 og hans/hendes begæringer om indsigt i oplysninger i henhold til artikel 13 i forordning nr. 45/2001. — Sagsøgte tilpligtes at betale erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren har lidt som følge af tilsidesættelser af adskillige bestemmelser, der har til formål at tillægge borgerne rettigheder. — Sagsøgte tilpligtes at betale erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren har lidt som følge af sagsøgtets ulovlige handlinger i forbindelse med opfyldelsen af dommen i sag T-658/13P. — Sagsøgte tilpligtes at betale erstatning for sagsøgerens ikke-økonomiske skade. — Sagsøgte tilpligtes at betale erstatning for den økonomiske skade. — Sagsøgte tilpligtes at erstatte de retsomkostninger, sagsøgeren har betalt for juridisk rådgivning i forbindelse med den administrative fase. — Sagsøgte tilpligtes at betale morarenter af det endeligt tilkendte beløb. — Sagsøgte tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger selv i tilfælde af, at sagsøgte frifindes.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	11.07.19

T-244/16	Yanukovych mod Rådet Påstande: — Rådets afgørelse (FUSP) 2016/318 af 4. marts 2016 om ændring af afgørelse 2014/119/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (EUT 2016, L 60, s. 76), annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren. — Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2016/311 af 4. marts 2016 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 208/2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (EUT 2016, L 60, s. 1), annulleres, fordi den undlader at tilbagekalde forordning nr. 208/2014, for så vidt som den vedrører sagsøgeren. — Rådet for Den Europæiske union tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Udenrigsministeriet	Dom	11.07.19
T-245/16	Yanukovych mod Rådet Påstande: — Rådets afgørelse (FUSP) 2016/318 af 4. marts 2016 om ændring af afgørelse 2014/119/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (EUT 2016, L 60, s. 76) annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren. — Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2016/311 af 4. marts 2016 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 208/2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (EUT 2016, L 60, s. 1) annulleres, fordi den undlader at tilbagekalde forordning nr. 208/2014, for så vidt som den vedrører sagsøgeren. — Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Udenrigsministeriet	Dom	11.07.19
T-894/16	Air France mod Kommissionen Påstande:— Kommissionens afgørelse (EU) 2016/1698 af 20. februar 2014 om de foranstaltninger, SA.22932 (2011/C) (ex NN 37/2007), som Frankrig har iværksat til fordel for lufthavnen Marseille Provence og de luftfartsselskaber, som benytter lufthavnen (meddelt under nummer C(2014) 870), annulleres. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	11.07.19
T-185/17	PlasticsEurope mod ECHA Påstande: — Sagen fremmes til realitetsbehandling og sagsøgeren gives medhold. — Annullation af ECHA's afgørelse, offentliggjort den 12. januar 2017, om at medtage Bisphenol A på listen over stoffer, der senere skal optages til godkendelse som et særligt problematisk stof i overensstemmelse med artikel 59 i REACH forordningen. — ECHA tilpligtes at betale sagens omkostninger. — Der træffes sådanne andre eller yderligere foranstaltninger, som findes påkrævet.	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	11.07.19
T-274/18	Klymenko mod Rådet Påstande: — Det af Oleksandr Viktorovych Klymenko anlagte søgsmål antages til realitetsbehandling. — EU-Rådets afgørelse 2018/333 af 5. marts 2018 om ændring af afgørelse 2014/119/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine annulleres. — Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2018/326 af 5. marts 2018 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 208/2014 om restriktive foranstaltninger over for	Udenrigsministeriet	Dom	11.07.19

	visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine annulleres. — Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsomkostningerne i henhold til artikel 87 og 91 i Rettens procesreglement.			
T-284/18	Arbuzov mod Rådet Påstande: — Rådets afgørelse (FUSP) 2018/333 af 5. marts 2018 om ændring af afgørelse 2014/119/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine annulleres, for så vidt som den vedrører Sergej Arbuzov. — Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at bære sine egne omkostninger og betale de af Sergej Arbuzov afholdte omkostninger.	Udenrigsministeriet	Dom	11.07.19
T-285/18	Pšonka mod Rådet Påstande: — Rådets afgørelse (FUSP) 2018/333 af 5. marts 2018 om ændring af afgørelse 2014/119/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2018/326 af 5. marts 2018 annulleres, for så vidt som nævnte afgørelse og forordning vedrører sagsøgeren. — Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at bære sine egne omkostninger og betale de af sagsøgeren afholdte omkostninger.	Udenrigsministeriet	Dom	11.07.19
T-289/18	Pšonka mod Rådet Påstande: — Rådets afgørelse (FUSP) 2018/333 af 5. marts 2018 om ændring af afgørelse 2014/119/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2018/326 af 5. marts 2018 annulleres, for så vidt som nævnte afgørelse og forordning vedrører sagsøgeren. — Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at bære sine egne omkostninger og betale de af sagsøgeren afholdte omkostninger.	Udenrigsministeriet	Dom	11.07.19
T-305/18	Klyuyev mod Rådet Påstande: Sagsøgeren har nedlagt påstand om, at Rådet annullerer: — Rådets afgørelse (FUSP) 2018/333 af 5. marts 2018 om ændring af afgørelse 2014/119/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (EUT 2018, L 63, s. 48) og — Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2018/326 af 5. marts 2018 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 208/2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (EUT 2018, L 63, s. 5), for så vidt som disse foranstaltninger finder anvendelse på sagsøgeren.	Udenrigsministeriet	Dom	11.07.19
T-94/15 RENV	Binca Seafoods GmbH mod Europa-Kommissionen Påstande: — Sagsøgeren har nedlagt påstand om, at Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 1358/2014 af 18. december 2014 om ændring af forordning (EF) nr. 889/2008 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 834/2007, for så vidt angår økologiske akvakulturdyrs oprindelse, opdrætspraksis for akvakulturdyr,	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	12.07.19

	foder til økologiske akvakulturdyr og produkter og stoffer, der er tilladt i produktionen af økologisk akvakultur (EUT L 365, s. 97), annulleres.			
T-291/17	<p>Transdev m.fl. mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Principalt delvis annullation af Europa-Kommissionens afgørelse af 2. februar 2017 om støtteordningerne SA.26763 2014/C (ex 2012/NN), som Frankrig har indført til fordel for bustransportvirksomhederne i regionen Île-de-France, for så vidt som det i afgørelsens artikel 1 erklæres, at den regionale støtteordning blev »ulovligt« indført, til trods for, at der var tale om en eksisterende støtteordning. — Subsidiært delvis annullation af Europa-Kommissionens afgørelse af 2. februar 2017 om støtteordningerne SA.26763 2014/C (ex 2012/NN), som Frankrig har indført til fordel for bustransportvirksomhederne i regionen Île-de-France, for så vidt som det i afgørelsens artikel 1 erklæres, at den regionale støtteordning blev ulovligt indført for perioden forud for den 25. november 1998. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	12.07.19
T-292/17	<p>Région Île de France mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Europa-Kommissionens afgørelse af 2. februar 2017 (SA.26763 — (2014/C) –) vedrørende den støtteordning, som Frankrig har gennemført til fordel for busselskaber, der driver virksomhed i regionen Ile-de-France, annulleres, for så vidt som denne ordning kvalificeres som statsstøtte. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	12.07.19
T-330/17	<p>Ceobus m.fl. mod Kommissionen</p> <p>Påstande:—Principalt annulleres Kommissionens afgørelse af 2. februar 2017 SA.26763 vedrørende angiveligt tildelt støtte til kollektive transportvirksomheder i regionen Ile-de-France, for så vidt som det deri fastslås, at Ile-de-Frances støtteordning, der var gældende mellem 1984 og 2008, udgør ny støtte, som blev »iværksat retsstridigt«.—Subsidiært annulleres Kommissionens afgørelse af 2. februar 2017 SA.26763 vedrørende angiveligt tildelt støtte til kollektive transportvirksomheder i regionen Ile-de-France, for så vidt som det deri fastslås, at den individuelle støtte, der blev tildelt i henhold til regionen Ile-de-Frances støtteordning mellem maj 1994 og den 25. november 2008, udgør ny støtte, som blev »iværksat retsstridigt«.</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	12.07.19